

vico iz katekizma. Šele potem, ko bi „nadrjavsal“ krompirja polno golido in se gladko naučil dotično molitvico, bi bil prost in bi smel iti ven na vrt. Ali kako bi moral siromak hiteti s takim dvojnim delom, da bi si pridobil nekaj prostega časa, ko mi je pogled vedno hrepeneče uhajal skozi okna na zelene vrtné trate, od koder so mi doneli na uho veseli glasovi svobodnih sosedovih otrok!

Lahko si je misliti, da nam je bilo v takih okolnostih kaj tesno pri srcih, posebno pozimi, ko smo morali biti skoro nepretrgoma v očetovi bližini. Zaraditega smo jako težko pričakovali tople zelene pomladi, ko smo zopet dobili kak posel zunaj, kjer smo imeli več priložnosti, da smo se o tem in onem pomenili med seboj in da smo večkrat prosto poskočili.

Eno najljubših del nam je bilo pomladansko čiščenje vrta okolo hiše. Saj je ravno ta vrt zbujal v nas najprijetnejše spomine na pisane cvetice, pevajoče in gnezdeče ptice, lepo zrelo sadje in senčna počivališča v vročem popoldanskem času ob nedeljah in praznikih!

Z vzradoščenimi obrazi in nekako slovesno smo na očetov ukaz zapuščali sobo, kjer smo preživeli zimo, si poiskali vsak za svoje delo pripravnega orodja ter se podali skupaj na vrt. Jožek, ki je kot starejši sin pri hiši že takrat veljal za nekakega gospodarčka med nami in si je v znak svojega dostojanstva opasal moder predpasnik za vsako imenitnejše opravilo, je vzel s seboj ročno žago za trebljenje suhih in pregostih vejic na sadnem drevju, Minka je skočila na skedenj po grablje, da je z njimi grabila z vrtnega drevja odpadlo listje in suhljad, jaz pa sem izvlekel iz lope za hlevom dvokolesni voziček, „šaterga“ imenovan, da sem vanj naloždal in v njem vozil na dvorišče, kar sta Jožek in Minka natrebila po vrtu, a Reziko smo posadili v voziček, ker se je še tako rada vozila!

Tako smo se odpravljali vsi štirje na prvo pomladansko delo pod milo nebo; gori v jasnem, modrem zraku pa so krožile in frfetale postolke ter naznanjale z vriskajočimi glasovi, da se je za vselej poslovila pusta zima!

Kum Jarnejko.

*Izmed smrek je noč stopila,
črez poljane gre šumeče,
svilna vlečka za kraljico,
črni mrak za njo se vleče.*

*Suhi mežnar vrhu gore,
Kajfež dolg v desnici — roki
daleč steza — pa prižiga
zvezde zlate po oboki.*

*Kum Jarnejko izpred hiše
gleda, smeje presrčno se,
mežnar Kajfež si otrne,
kum zagradi brž za nos se.*

*Kakor komu z neba kane:
sreča mila, sreča pusta —
kot puran je kum Jarnejko,
nos binglja mu — fu — črez usta!*

Oton Zupančič.